

Efterårstogt 2008

(-af CHRISTIAN STICH...)

Egentlig skulle jeg have været en uge i Tyrkiet. Ned til sol og sommer, pools og kølige drinks. I sidste øjeblik blev dette imidlertid aflyst og jeg stod med en hel ny og ubrugt uges ferie. Hvad skulle jeg dog bruge den til?

Jeg tænkte på den uges sejlerferie min far og jeg havde haft i sommers, som mildest talt, af forskellige årsager, ikke var særlig vellykket. Måske jeg skulle invitere ham med ud på en uges sæson-afslutnings-sejlads. Jeg forelagde ham idéen, som han straks var med på. Han er pensioneret overlærer og har al den tid som vi andre ind i mellem ikke har.

Men hvorfor tager vi ikke turen i min båd? Der er mere plads og komfort i min Maxi 87'er end der er i din Maxi 77'er. Han var straks med på ideen, blot det kunne blive i hans båd. Det med komforten må jeg give ham ret i. Men der er noget helt særligt i at sejle i sin egen båd, og jeg mener jo *naturligvis* at min 77'er er mere hyggelig. Men hvorefter alting er, endte det med at det blev i den store, og jeg måtte se mig degraderet til gæst...(!!!)

Måske var der derfor at min krop i ren protest lagde sig en kraftig forkølelse til. Jeg skal ikke kunne sige det, men i hvert fald måtte jeg to dage før se i øjnene at selv om jeg havde fyldt mig med C-vitaminer og hvidløg og te med honning og anseelige mængder rom (Det sidste var nu mest for sjov), stod en forkølelse ikke til at undgå.

Dagen før vi havde aftalt at sejle pakkede jeg min køjesæk med tandbørste sokker og mængder af papirlommetørklæder og drog ad Rødvig til.

Sammen kiggede vi på vejrmeldinger og søkort, og besluttede os for at sove på hvor vi skulle sejle hen.

Søndag den 14. september

Jeg havde passet rigtig godt på min forkølelse, og da jeg stod op havde jeg den da også endnu.

Vi fik morgenkaffe og fik pakket det sidste inden vi tog ned på det gode skib Striib II af Rødvig. Vi sejlede ud og havde besluttet os for, at det var Bøgestrømmen den stod på. Vi havde vinden indret bagfra, og der var lidt rigelig af den, så for at slippe for al bøvlet med en genua der ikke kan finde ud af hvilken side den skal stå til, satte vi kun storen alene. Men vi sejlede nu alligevel 5-6 K og nåede indsejlingen til Bøgestrømmen på ganske kort tid.

Vi sejlede ind i indsejlingen. Nu bugter Bøgestrømmen sig lidt af og til, så det blev til et par kontrollerede bomninger, når vinden efter et sving ikke rigtig fulgte med.

Vi nåede til Dronning Louises bro og sejlede videre til Farøe-broerne, og besluttede os for at lægge os ind i Small-Water-Habor – også kaldet Vordingborg.

Her havde vi ligget før (og kyssede som regel bunden når vi lagde til eller fra – deraf navnet) Det havde vist sig at havnen havde fået No-Pay-Net. Det er vi store tilhængere af – faktisk burde alle havne have internet.

Men vi lagde til – langskibs lige foran havnekontoret og fik os noget tiltrængt kaffe. Det havde været en meget kold tur. Solen havde ikke vist sig, men store tunge og grå skyer havde fulgt os hele vejen, og vi var lidt gennemkolde. Men netop som vi sejlede ind i havneindløbet kom solen frem og skinnede ned på os. Kaffen gjorde os nu alligevel godt. Måske var den lille rom der fulgte med!?!?!?

Vi fik betalt havnepenge, og gæsten gik i gang med at koge kartoflerne til aftensmaden. Efter denne og opvasken, kiggede vi på internettet – Farvandsvæsenet, som har den absolut bedste vejledning for os sejlere. Vi så at vores videre færd i morgen ville blive gjort i fin vind og retning. Det stod så åbent hvortil denne videre færd skulle gå. Det ville vi finde ud af til morgenkaffen i morgen.

Vi lod solen gå ned, og sad i cockpittet – lidt grovere påklædt end ellers – og nød et par små glas.

Mandag den 15. september

Åh, at vågne op med sin forkølelse i behold og inden skipper er vågnet, og med højlydte aktiviteter får vækket hele skibet. For en gang skyld var jeg vågnet før skipper og det var med en helt speciel fryd at kunne sætte kaffe over og koge æg, med så meget larm som muligt. Jo, skipper blev vækket... Hvilket han senere benægtede i svære vendinger. Han var sørme vågen – lå bare lige og ventede på at stå op...

Havnefogeden havde været ombord og havde lagt en pose franskbrød og basser i cockpittet, så det var bare at sætte sig og skære lidt ost og ellers spise en dejlig morgenmad. Og solen var kommet frem og det var så skønt så skønt.

Vi havde set på internettet (Vordingborg havde fået No-Pay-Net, tak for det!) at det ville blive fint sejlvær ned til øerne omkring Femø og Lolland. Det ville blive lidt stormy først på dagen og siden ville vi få omkring 4-6 m/s, hvilket giver en mere behagelig sejlads. Så vi gav os god tid inden vi gjorde klar til at lægge fra.

Vi sejlede ud og vi satte sejlet med en enkelt reb, og begav os over under Storstrømsbroen. Vi havde agtenvind hele vejen, og vi holdt lidt til styrbord dels for at undgå uheldige bomninger, og dels for at få en bedre vind når vi begav os vestover imod Lolland.

Vinden gav og tog lidt her og der, så vi beholdt rebet i sejlet, og havde af og til forsejlet oppe, men måtte også af og til rulle det ind igen, fordi storen tog al vinden og det blot hang og blafrede.

Men da vi rundede Femø var vinden taget lidt af, og vi rystede rebet ud af storsejlet og sejlede for det hele, og prøve også forsejlet igen, måtte atter hale det ind igen. Der var ingen vind ude forskibs...

Vi blev overhalet af alle de færger der nu engang sejler i det område og der er lige så ubehøvede som de plejer. Lader som om de ikke kan manøvrere og sejler lige imod én, så man må bomme og starte motor og andet for at komme af vejen...

Nå, men vi nåede Kragenæs, og havde nok den værste tillægning af alle vi har gjort. Vi fandt langt om længe en grøn plads hvor der var plads nok (I husker jo nok at skipper ville sejle i den store båd. I en Maxi 77, havde vi ikke haft problemer) Men denne grønne plads lå så vi havde vinden ind fra siden. Vi sejlede ind mod pladsen og vi fik en trosse omkring pælen i luv side, men så tog vinden over og tvang båden på tværs på ydersiden af pælene, vi havde næsten næsen i stik modsatte retning, da skipper fik tvunget roret rundt og sat bak, således at næsen igen stak ind på pladsen; men i skyndingen fik jeg ikke nået at sætte trossen om den anden pæl inden vi var forbi den, og endnu en gang lå langskibs på tværs af pælenes yderside. Det lykkedes os til sidst at få næsen så langt ind at jeg kunne kaste en trosse ind til en venlig tysker der stod og tog imod. Med en trosse i land og en omkring en pæl, fik vi en anden trosse om den anden pæl og jeg gik i land med den anden fortrosse og vi kunne lægge til og kigge på hinanden og tænke "tak skæbne, for en landgang". Vi sad og fik en øl og en landgangsrom imedens vi analyserede hvad der gik galt og lærte af det til en anden gang.

Jeg kunne huske fra en anden gang vi lå i Kragenæs, at de havde internet her – ganske vist betalingsnet, men det er bedre end ingenting. Så jeg gik op for at betale havnepenge, og samtidig få koden til internettet, så vi kunne gå på farvandsvæsenet, og se morgendagens vejrudsigt. Havnepenge kunne jeg sagtens få lov til at betale, men hun havde kun ugekort tilbage og to-timers-kort – til kr. 90.- stykket...!!! Forget it... Vi havde glimrende kontakter til hjemme, hvorfra der blev gået på internettet og via telefonen blev dikteret morgendagens vejr. Samtidig havde vi sat radioen til at optage DMI's vejrudsigt, selv om den altså ikke er helt så udspecificeret. Slet ikke som Farvandsvæsenet.

Nå, men jeg gik bagefter i gang med at lave pulverfrikadeller, og koge kartofler og lave min sædvanlige rædsomme sovs, som dog blev helt god.

Efter maden og opvasken, sad vi og slappede af og inden længe gik vi i seng efter en lang dag til søs.

Tirsdag den 16. september

Mit ene forkølede øje vågnede og kiggede op på køjet over min køje og så at det var vådt på ydersiden, og der var grå himmel bagved. Det var lige ved at lukke sig i igen og falde i søvn da det andet forkølede øje vågnede, og jeg tænkte at så kunne forkølede jeg ligeså godt også vågne og stå op.

Jeg listede op til købmanden og købte et franskbrød. Og pludselig tittede solen frem, og resten af dagen kunne vi lade os skinne på ind i mellem.

Da jeg kom tilbage havde skipper lavet kaffe og vi indtog i stilhed vores morgenkaffe.

Vi gjorde hurtigt klar skib og var klar til at sejle. Der var en klapren og hysten fra båden et par pladser længere henne, og sådan en lyd har altid en foruroligende virkning. Men vi havde hjemmefra fået en vejrudsigt og på DR's DMI-vejrudsigt havde de begge steder lovet 4-8 m/sek. Så vi sejlede ud og blev enige om at vi derude ville beslutte os for om det var med et reb eller ej.

Vi sejlede ud af sejlrenden og kunne se at vi kunne sætte sejl i renden, for vinden var os ret imod. Vi satte et reb i sejlet og sejlede forbi Femø og da vi rundede Vejrø (som vi vidste var blevet renoveret totalt, og som på forlydende skulle koste 400 (FIREHUNDREDE) kr. i døgnet at lægge til i) kiggede vi på hinanden og tænkte at det sandelig var godt at vi havde vind nok til at sejle videre, og ikke blev nødt til at lægge til på Vejrø. Efter et par sømil rystede vi rebet i sejlet ud og satte resten af genuaen, for vinden var lidt på retræte og vi kunne føre fuld sejlsætning. Der var kun lidt af vinden, men der var dog nok til at vi kunne holde den hele vejen til Omø, som vi lagde til i som den eneste gæstesejler. Vi lagde til på ydersiden at to pæle og lå der og holdt rådsmøde om hvordan vi skulle lægge til, for vinden var ligesom i går – ret ind fra siden. Vi fandt ud af, at hvis vi fortøjede fra siden midt på skibet og ud til en pæl, ville vinde presse os ind, så jeg fra fordækket kunne springe i land med en trosse, og holde igen, imedens skipper lod skibet drive over til den

anden pæl og lægge en trosse til der, hvorefter jeg hev ind og fortøjede skibet fortil så vi lå perfekt og uden skrammer. Det er skæbnens ironi at vi på en perfekt havnemanøvre ikke engang havde en enkelt måge til at beundre os.

Men som vi lå der kom først den ene så den anden og til sidst 5 andre både, som vi kunne kigge på lægge til. Vi hjalp de to første med at tage imod fra land, men de andre havde både 4 og 5, ja, og en enkelt havde helt op til 7 besætningsmedlemmer, så de klarede alle sammen det selv; dog var vi klar til at springe til såfremt de måtte have behov for en hånd fra land. Det var med både større og mindre underholdningsværdi, som det jo altid er når andre skal lægge til.

Oppe ved havnekontoret fandt jeg et opslag fra den lokale købmand som kunne fortælle deres åbningstider ikke var tirsdag og torsdag efter kl. 12:00. Så vi måtte undvære. Men vi havde jo proviant nok ombord, så det skulle kun være til fråds.

Vi var godt trætte, efter en dejlig og rolig da til søs, og efter aftensmåltidet sad vi blot for os selv og enten læste eller lagde kabale, og ganske kort tid efter gik vi i seng.

Onsdag den 17. september

Her til morgen var det skipper der stod først op. Imedens han lavede kaffe, lå jeg og gassede mig under dynen. Jeg kunne mærke at min forkølelse endnu ikke var væk, så hvis jeg lå lidt længe kunne jeg sige at det var fordi at jeg var for syg til at stå op før nu...

Men op kom jeg, og da der ikke var nogen bager eller købmand i nærheden stod morgenmaden på rugbrød med ost. Det er nu også en dejlig spise, og så smurte jeg samtidig en madpakke til frokosten samtidig med at morgenkaffen blev drukket.

Vi havde hørt i vejrudsigten at det ville blive dejlig sejlvvej og vi skyndte os ud af havnen for at få så meget af vinden inden den over middag skulle løje af.

Skipper var dog i et kort øjeblik lidt forvirret og kom til at slå fuld skrue frem i stedet for fuld skrue bak. Nu må han ud og købe sig en ny forlanterne, for broen flyttede sig ikke, selv om vi skubbede lidt til den.

Vi kunne sejle på en pragtfuld biddevinde hele vejen forbi Vejrø (som vi havde hørt skulle være renoveret og... FIREHUNDREDE kr...) og videre til Femø.

Vi lagde til lige hvor vi ville, for der var kun 2 både foruden os og en katamaran, som var på vej ud. Vi fik fortøjet og klarede skibet op, og netop da kom solen frem, som ellers havde ligget under et højt skydække som den lige akkurat kunne skinne igennem. Men nu skinnede den helt fra en skyfri himmel, og vinden lagde sig totalt. Vi vidste fra vejrudsigterne at det ville ske, og vi var også indstillet på at de næste dage skulle forgå for motor, for der ville ingen vind være. Men vi ville vente og se. Meteorologerne har jo før vist sig at tage gruelig fejl.

Inden jeg skulle i gang med aftensmaden gik jeg en tur op til den ene af de to byer der ligger på Femø. Det var en hyggelig lille by, og selvom der var langt var det en hyggelig tur i højt solskin og med bonden som var i gang med at harve sine marker, og jeg mener at jeg vist nok kunne høre en lærke et sted højt oppe. Her var tale om idel sensommeridyl.

Jeg vendte tilbage til skibet, og gik i gang med at lave aftensmad. Den bestod af simpel Makaroni-gryde. Efter indtagelsen af denne og opvasken, fik vi en lille en, og selv om skipper frøs og gik ned om læ, sad jeg og godtede mig over at mine nyligt indkøbte lange underbukser som havde den ønskede virkning: at kunne lune min bag og jeg i varme kunne sidde i cockpittet og nyde den sagte brummen fra Femøfærgen og den næsten skyfri himmel med en let aftagende måne foroven.

Torsdag den 18. september

I dag bestod morgenmaden af rugbrød, for der er ingen bager på Femø. Men det gør nu heller ikke noget, rugbrød er sundt og nærende... Lige noget som kan jage en forkølelse på flugt.

Efter morgenmaden gjorde vi klart skib til at sejle. Vi undlod at gøre faldet fast i storsejlet, for intet tydede på at der var vind nok til at kunne sejle for vind. Så vi sejlede ud af havnehullet og fortsatte for motor. Selvstyren som bruger så meget strøm at den kun bliver brugt for motorsejlads blev sat til, og så gik den derudaf med motorstøj.

Vi havde besluttet os for at sejle til Vordingborg, på vejen hjem. Det var smadder koldt at sidde stille og kigge på bølgerne men da vi så en hval livede vi lidt op. Et marsvin var lige oppe at hilse på og var så væk igen.

Efter nogle timer anløb vi Vordingborg og lagde os langs kysten hvor vi plejer at ligge – lige foran havnekontoret.

Efter frokosten gik jeg op i byen for at købe ind. Der var nogle ting vi manglede og så trængte jeg til at gå en tur efter at have siddet stille så længe. Normalt er der et skøde man kan hive i eller en sejl der skal trimmes, men ved motorsejlads bliver man lidt inaktiv.

Da jeg kom tilbage sad skipper hos et par andre Rødvig-sejlere, og vi sad og fik os en lille en, inden vi gik tilbage til båden for at lave mad. Hakkedrenge med masser af bløde løg.

Efter maden og opvasken var det afslapning med tæpper og dyner og bøger og aviser, inden vi gik til køjs og slukkede for denne dag.

Fredag den 19. september

Da vi stod op kunne vi se langt ude i horisonten at der var lidt blå himmel, men inde over Vordingborg var der grå himmel. Jeg var ikke så snottet mere, til gengæld var skipper gået hen og blevet lidt rødandet under øjnene.

Vordingborgs internet havde vist os at der stadig ingen vind ville være, og også lidt gråvej, med lidt sol af og til, så vi lagde fra og for motor sejlede vi mod Kalvehave. Men inden vi nåede den havde vi besluttet os for at vi lige så godt kunne tage helt hjem til Rødvig, for der ville ikke komme vind i morgen heller.

Vi sejlede videre ind igennem Bøgestrømmen. Solen ude i horisonten blev bare liggende der, alt i mens den sorte sky fulgte med os hele vejen hjem.

Halvvejs inde i Bøgestrømmen så jeg en stor sten lang væk, som bevægede sig. Jeg måtte have fat i kikkerten og så hvordan den gjorde det. Det viste sig at på den store sten lå to sæler og dasede. (Der var ingen sol, så det kan ikke have været for at sole sig at de lå der) På en anden sten lidt længere henne lå en tredje sæl, og imellem disse sten svømmede der en frem og tilbage. Det gav lidt afveksling på en lidt triviell tur i Bøgestrømmen, som jo ellers plejer at give smuk og dejlig sejlads.

Vi nåede anduvningsbøjen ud fra indsejlingen til Bøgestrømmen, og kunne lægge kursen over Fakse Bugt mod Rødvig. Det var helt vindstille, men alligevel var der gang i søen. Det må have været nogle gamle bølger over fra Østersøen, som nu var nået Fakse Bugt, og gav en temmelig urolig sejlatur. Men ikke værre end at det blot gav følelsen af at sejle.

Vi nåede Rødvig og nu kom solen frem, og i let sensommervejre klarede vi skibet op, og kunne på denne måde afslutte årets sidste sejltoget.

Min forkølelse havde skipper overtaget. Men sådan går det når man partout skal sejle i en Maxi 87'er. Det var aldrig sket i en 77'er.